מקום נכבד למדי לחומר רכילותי, אירוטי וזול שעומד בניגוד גמור לרציונות ול־עומק שבחלקו הפוליטי.

לדעתי הדבר מזיק לתדמיתו של השבו־עון ולתדמיתה של התנועה שמאחוריו ול־סיעתה בכנסת שיצאו לה מוניטין של סי־עה לוחמת וסיעה אופוזיציונית יחידה ב־מינה בנוף הפרלמנטרי הישראלי.

קורא, חולון

■ החגיגה ב„הבימה"

כאחד שנכח בהצגת החגיגה בהבימה, וקרא את כתבתכם האיש שצעק מבלי לח־כות לביקורת (העולם הזה 1713), כאחד ש„האיש שצעק..." הפריע לו כל משך ההצגה מאחר וישב בכסא לפניו!!! אני מרשה לעצמי להגיב. אם אינני טועה אפ־שר לחלק את הנוכחים בהצגה זו לשניים: בשורות הראשונות — אלו שקנו כרטי־סים ובחצי השני של האולם של חיילים שקיבלו הזמנות.

איני יודע מדוע ואיך הגיע הבחור ה־צעיר לשבת בחצי השני של האולם ועוד לפניי! הנני להודיעכם כי במשך כל ה־חלק השני של ההצגה הנ"ל, התנועע, הגיב ודיבר עם אשה מבוגרת שישבה לידו, ב־קול רם וכל נסיונותי להרגיעו עלו ב־תוהו — ואם לא היכיתי אותו זה רק בגלל איזהו גיבור הכובש את יצרו. בסוף ה־הצגה, לאחר השריקות, אני עבדכם ה־נאמן הגנתי על אותו בחור ממכות ומדחי־פות של מספר צעירים מהקהל. למה? משום שזו לא הדרך. הנ"ל לא ענה לשאלו־תי ולא רצה להנכס לחיכוח אלא פסק שהוא קנה כרטיס וזכותו להגיב כ־רצונו!!! וברח החוצה.

ובכן האם זו הדרך! האם בקנותו כר־טיס זכותו להפריע לאחרים?

שמחה טובים, תל־אביב

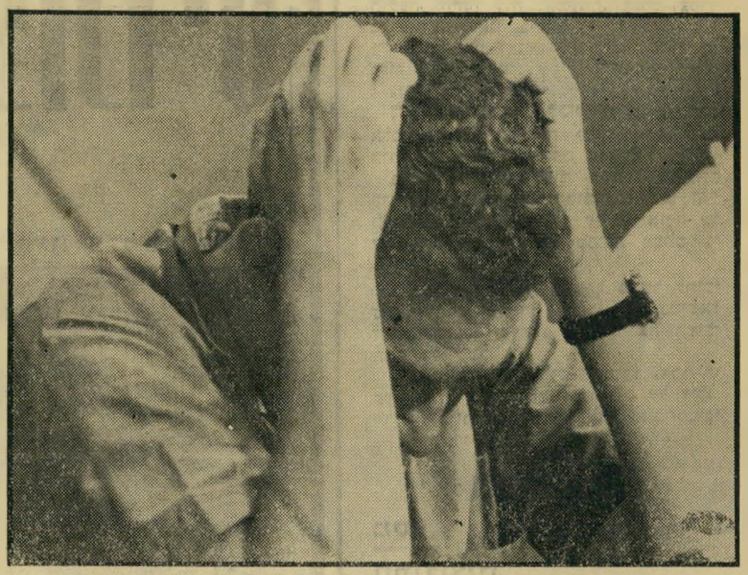

עזר וייצמן בכינוס גח"ל

■ עזר וייצמן והקלחת המפלגתית

הכתבה שלכם על החלטת גח"ל לצאת מהממשלה (העולם הזה 1718), היתה טובה. מרשים במיוחד בכתבה היו תמונותיו של השר־האלוף־לשעבר עזר וייצמן. הם הראו עד כמה הוא לא התאים לכל הקלחת המפלגתית הזאת. לפי התמונות: זה פשוט נמאס לו.

כל הכבוד לצלם שלכם שהצליח לתפוס בחדות כזאת את מצבו של עזר.

משה קליין, פתח־תקווה

● דוגמה נוספת מפרי מצלמתו של הצלם באותו ערב — ראה תמונה.

■ הממציא — בכך זאת יהודי

חזרתי לאחרונה משהות של שלוש שנים בפאריס, ועיינתי בגליונות העולם הזה מתקופת היעדרי, כדי לראות מה הפסדתי פה בארץ. אחרי עיון מדוקדק מצאתי בגליון מספר 1687, במדור העולם הבא, רשי־מת ציורים של המצאות מצחיקות, כגון מסרק לקרחים, מגהץ על גלגלים וכדומה.

אז לידיעתכם: המצאות אלו הם מתוך ספר שלם של המצאות פנטסטיות דומות, בשם קטלוג של דברים שלא היו מעולם. הסופר והממציא המבריק הוא אמן פריסאי בשם ז'אק קרלמן — וכמובן שהוא יהודי.

שמעון (פימון) כהן, תל־אביב

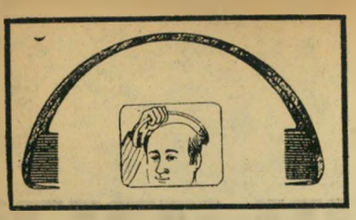

מסרק לקרחים

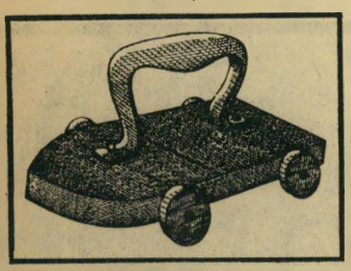

מגהץ על גלגלים

■ עבודה בימי החופש

אני נער בן 16 אשר יש לו כעת כלכל אחד פגרת לימודים. ניגשתי ללשכת ה־עבודה לבקש תעסוקה לימי החופש ו־שלחו אותי למפעלי פלדה מזרחיים ברמת־גן. כאשר באתי למפעל, אמרה לי המנהלת כי אין לה עבודה בשבילי. חזרתי ללשכה וכיפרתי לאדם ששלח אותי על המיקרה והוא טילפן למפעל. המנהלת אמרה שוב כי אין לה עבודה בשבילי, אף־על־פי שביקשה יום קודם שתי נערות ונער לע־בוד אצלה. האם זו אחריות מצידה?

הפעם זה קרה לי, פעם אחרת זה יכול לקרות לכל אחד, ואף לאדם מבוגר הצריך לפרנס משפחתו.

אליהו יזרעאלי, רמת־גן